

- 1) מרים חסן עבד אלקרים חמאד,
- 2) אברהים חליל יעקוב גע'מה
- 3) בכר מחמוד עומר שגעה
- 4) מוניר עבד אל פאתח ג'בר חמד
- 5) עטאללה עבד אלחאפד מוצטפא חאמד
- 6) חיר אללה עבד אלחאפד מוצטפא חמאד,
- 7) זאיד בטרס עיד דאר זאיד,

באמצעות עו"ד מיכאל ספרד ו/או שלומי זכריה ו/או נטע פטריק ו/או מוחמד שקיר ו/או אבישר לב, מטעם ארגון "יש דין" כולם מרח' אחד העם 49, תל-אביב 65206; טל': 03-6206947/8/9 פקסי: 03-6206950

התובעים

-- נ ג ד --

מדינת ישראל

הנתבעת

באמצעות ב"כ עו"ד מפרקליטות מחוז ירושלים, מח"ל 7, מעלות דפנה, ירושלים; טל: 02-5419555, פקס: 02-5419582

כתב תביעה

מהות התביעה: כספית, נזיקית, הפרת חובה חקוקה, רשלנות, הסגת גבול.

סכום התביעה (לצורכי אגרה בלבד): ₪ 1,500,000

זוהי תביעה כספית בגין נזקי התובעים בשל פגיעה בזכויותיהם על ידי הנתבעת ובשל הפרת חובותיה כלפיהם.

כל הנטען בכתב תביעה זו הינו במצטבר ו/או לחילופין והכל על פי נסיבות העניין, אלא אם כן נאמר אחרת בכתב התביעה.

א . פתח דבר

1. במהלך חודש אוגוסט 1995 פלשו עבריינים ישראלים לאזור בו מצויות אדמותיהם הפרטיות של התובעים, ובהמשך לאדמותיהם. נכון למועד הגשת תביעה זו, שלהי שנת 2008, הפולשים טרם פונו וגזל האדמה נמשך באין מפריע.
2. בשלוש עשרה השנים שחלפו מאז הפלישה, הקימו הפולשים מאחז בלתי חוקי על אדמות התובעים ובו עשרות מבנים ומאות דונמים של אדמה גזולה. הקרקע שונתה לבלי הכר, גישת התובעים אליה נמנעה ואת פירותיה מוסקים מסיגי הגבול. המאחז מתקרא בפי יושביו: "עמונה".
3. עניינה של תביעה זו לא בגזלנים שודדי הקרקעות האידיאולוגיים, אלא בנתבעת שמעלה בחובותיה המשפטיות והמוסריות ונמנעה מלהגן על התובעים ועל קניינם ותחת זאת סייעה במעשים ובמחדלים לגנבים.
4. עניינה של תביעה זו באיחוד כוחות מסוכן וחמור של השוטרים והגנבים, מערך המאפיין מדינות בהן משתלט הפשע המאורגן – ה"קוזה נוסטרה" או המאפיה.
5. התובעים, אם-כן, מבקשים מבית המשפט סעד בגין הנזקים שנגרמו להם כתוצאה מההתנערות הבוטה והמחפירה של הרשות השלטונית היחידה הקיימת במקום מגוריהם, מחובתה להגן עליהם מפני עבריינים סדרתיים שחמסו את אדמתם.

כ. הצדדים לתובענה

6. התובעים כולם הינם אזרחים פלסטינים תושבי הגדה המערבית, אשר בבעלותם קרקעות שעברו הליך הסדר ונרשמו בפנקס המקרקעין של הגדה המערבית. אדמותיהם שייכות מינהלית לגושי הקרקעות של הכפר הפלסטיני סילוואד. על הקרקעות שבבעלות התובעים הוקם המאחז הבלתי חוקי והבלתי מורשה "עמונה" (להלן: "המאחז"). על חלק מאדמות התובעים מצויים אף מבני הקבע או המבנים היבילים של המאחז ומשיגי הגבול הישראלים גרים בהם. לאדמות אחרות שבבעלות התובעים הם מנועים מלהגיע בשל קיומה של גדר הקפית למאחז, המונעת מהם גישה לאדמות אלו.

תצלום אוויר של המאחז עמונה ועליו סימון חלקות התובעים מצ"ב כנספח א' לכתב התביעה ומהווה חלק בלתי נפרד ממנו.

7. התובעת מס' 1, מרים חסן עבד אל קרים חמאד, תושבת הכפר סלואד שבגדה המערבית, הינה בתו ואחת מיורשיו של חסן עבד אלקרים פארס אלחמאד, הבעלים של חלקה 118 בגוש 21 באדמות הכפר סלואד, עליה ממוקמים כ-28 מבנים יבילים ו-3 מיכלי מים ענקיים במאחז "עמונה". עד שהוקם המאחז יכלו התובעת ובני משפחתה להגיע לאדמתם ולעבד אותה, אולם מאז הקמת המאחז על אדמתה והתבססותו, החל משנת 2000 לערך, ובשל חדלונה של הנתבעת מלפנותו, נמנעה ממנה בפועל הגישה אל האדמה.

8. התובע מס' 2, אברהמים חליל עקוב גע'מה, תושב הכפר עין יברוד שבגדה המערבית, הינו בנו ואחד מיורשיו של יעקוב צלאח עבד אלקרים אלג'ברה, הבעלים של חלקה 96 גוש 21 באדמות הכפר סלואד, המצוי בלבו של המאחז. על חלקתו מוצבים נכון להיום כ-7 מבנים יבילים ומבנה קבע אחד. מאז שהוקם והתבסס המאחז, בסביבות שנת 2000, ובשל חדלונה של הנתבעת מלפנותו נמנע מהעותר ומבני משפחתו בפועל להגיע לאדמתם ולעבד אותה כפי שעשו קודם לכן.

9. התובע מס' 3, בכר מחמוד עומר שג'אעיה, תושב דיר ג'ריר שבגדה המערבית, הינו בנו ואחד מיורשיו של מחמוד עומר בקר עמאר, הבעלים של חלקות 110 ו-63 מגוש 21 באדמות הכפר סלואד. על חלקה 110 מוצב נכון להיום מבנה יביל אחד. כמו כן, על חלק אחר מן הקרקע שבבעלות התובע 3 נסלל כביש אספלט המשמש את דיירי המאחז הבלתי מורשה. על חלקה 63, נכון לרגע גשת תביעה זו, אין בנייה, אך הגישה לחלקה חסומה בפני התובע ובני משפחתו, אשר עיבדו אותה עד שעלה והתבסס המאחז על הקרקע (בסביבות שנת 2000), מאחר ותושבי המאחז אינם מאפשרים לו להתקרב לאזור המסומן בפועל באמצעות כביש הטבעת שנפרץ במקום והגובל, בין היתר, בחלקה 63. התובע מנוע בפועל מלהגיע לכל אדמותיו בשל קיומו של המאחז ובשל חדלונה של הנתבעת מלפנותו.

10. התובע מס' 4, מוניר עבד אלפתאח ג'בר חמאד, תושב סלואד שבגדה המערבית, הינו בנו ואחד מיורשיו של עבד אלפתאח ג'בר עבד אלג'באר חמאד, הבעלים של חלקה 117 מגוש 21 באדמות הכפר סלואד, הנמצאת בסמוך לחלק הבנוי של המאחז. הגבלת הכניסה לשטחים עליהם חולש בפועל המאחז, כוללת את החלקה שבבעלותו ועל-כן נמנעת ממנו הגישה לאדמות אלו. התובע יכל להגיע לאדמתו ולעבד אותה, עד למועד הקמת המאחז, אולם בשל פעולות הגידור ובשל התנהגות המתנחלים, ובשל חדלונה של הנתבעת מלפנות את המאחז הלא חוקי, נחסמה בפועל גישתו לאדמתו החל משנת 2000 לערך.

11. התובע מס' 5, עטאללה עבד אלחאפד מוצטפא חאמד, והתובע מס' 6, חיר אללה עבד אלחאפד מוצטפא חאמד תושבי סלואד שבגדה המערבית, הינם בניו ויורשיו של עבד אלחאפד מוצטפא עבד אלמג'יד חאמד, הבעלים של חלקות 113 ו-93 מגוש 21 באדמות הכפר סלואד, עליהן לא קיימת בנייה, נכון לרגע הגשת תביעה זו, אלא שגם לחלקות אלו נחסמה על ידי תושבי המאחז גישת בעליהן. התובעים עבדו באדמותיהם עד למועד בו הוקם המאחז, אולם מאותו מועד, בסמוך לשנת 2000, בשל קיומו של המאחז ובשל חדלונה של הנתבעת מלפנותו, נמנעה מהם בפועל הגישה לאדמותיהם.

12. התובע מס' 7, נעמת עבדאללה בטרס זאיד, תושב הכפר א-טייבה, הוא אחד הבעלים של חלקת האדמה מס' 22 בגוש מס' 1 באדמות הכפר א-טייבה. החל משנת 2000 היה העותר מנוע מלהגיע לאדמתו, וזאת בשל קיומו של המאחז ובשל חדלונה של הנתבעת מלפנותו.

להלן יכינו התובעים 1-7 "התובעים".

13. הנתבעת, מדינת ישראל, שולטת זה ארבעים ואחת שנים, באמצעות צבאה – צה"ל – בשטחי הגדה המערבית. על-כן, על-פי דיני הכיבוש הבינלאומיים מסורים לה (באמצעות צה"ל) כל סמכויות הניהול והמינהל של השטח הכבוש ובכלל זה באזור שעליו ממוקם המאחז נשוא תביעה זו.

14. לצד הסמכויות והכוחות שהעניקו דיני הכיבוש (או: "דיני התפיסה הלוחמתית") הבינלאומיים לנתבעת, הוטלו על צבא הכיבוש גם החובות המוטלות ברגיל על רשויות השלטון השונות, ולענייננו – הרשות המבצעת. כלומר: הנתבעת – דרך צבאה – חייבת כלפי תושבי השטח הכבוש במגוון של חובות וביניהן החובה המרכזית לשמור על הסדר והביטחון ולאכוף באופן יעיל את הדין בשטח הכבוש לשם שמירה על חייהם, רכושם וזכויותיהם, הכל כפי שיובא בפירוט בטיעון המשפטי.

ג. הרקע העובדתי

I – הקמת המאחז

15. כאמור לעיל, בחודש אוגוסט 1995 הוקם המאחז המכונה "עמונה", במרחק של כקילומטר מזרחית מההתנחלות עפרה. **למרות שלעבודות התשתית, שינוע והצבת המגורונים, כמו גם בניית מבני הקבע במאחז לא היה כל היתר מטעם הרשויות המוסמכות לכך, וחרף העובדה כי המבנים נבנו והוצבו על קרקעות פרטיות של התובעים, הנתבעת על רשויותיה השונות לא נקפה אצבע כדי למנוע את הקמת המאחז.**

16. למרות הפרת החוק הגלויה, למרות הפגיעה המאסיבית בזכויות התובעים וחבריהם, למרות חובתה הברורה של הנתבעת להגן על התובעים ולאכוף את החוק, נמנעה הנתבעת על רשויותיה השונות, במשך שנים, מלפנות את המאחז ולהרוס את המבנים הלא חוקיים שהוקמו ו/או הוצבו בו למעט פעולה חד-פעמית וחלקית ביותר שתפורט בהמשך. נכון לכתובת שורות אלו, מונה המאחז כשישים (60) מגורונים ומספר מבני קבע.

17. **ייאמר המובן מאליו שקיומו של המאחז מונע גישה של התובעים ובני משפחותיהם אל אדמותיהם שמצויות בתחומי הגדר ההיקפית שלו.**

18. או במילים אחרות: המאחז, שהוקם לפני שלוש עשרה שנים, נבנה על קרקע פרטית של התובעים, ללא היתרי בנייה, בניגוד לתכנית המתאר שחלה במקום, תוך הפרת צווי הפסקת עבודות וצווי הריסה וללא אישור ממשלת ישראל. למרות זאת, המאחז עדיין קיים והלכה למעשה במשך כל השנים הללו מתבצע גזל של אדמות התובעים, ונמנעת מהם הזכות להגיע לאדמותיהם – וכל זאת בשל התנערות הנתבעת לממש את חובתה הבסיסית, היא אכיפת החוק והגנה על זכויות קניין של אנשים המצויים תחת שליטתה הבלעדית.

19. על פי האמור בדו"ח שחובר על ידי עו"ד טליה ששון בהזמנת ראש ממשלת ישראל דאז, אריאל שרון (והידוע בשמו המלא: **חוות דעת (ביניים) בנושא מאחזים בלתי מורשים, מארס 2005**) נמצא כי המאחז עמונה הינו מאחז בלתי וכן כי הוא הוקם על קרקע פלסטינית פרטית.

20. עוד מוסיף הדו"ח כי גורמים מסויימים ברשויות השלטון מטעם הנתבעת סייעו בבניין המאחז, תוך העברת כספים ממשרד הבינוי והשיכון, אשר שילם עבור הקמת התשתיות סכום אגדי של 2,160,000 ₪ (שני מיליון ומאה ושישים אלף ₪ !!!).

21. ויצויין המובן מאליו, כי שותפות גורמים ברשויות השלטון בפעילות הבלתי חוקית אינה הופכת אותה לחוקית אלא רק מוסיפה חומרה לאי-החוקיות.

22. וכך מוסיפה ומספרת לנו חוות הדעת האמורה:

מועד ההקמה: 1995

יישוב קרוב: עופרה כ- 800 מטר ממנו.

אישור ממשלה או שר הבטחון להקמה: אין

טיב הזכויות בקרקע: **קרקעות פרטיות של פלסטינים**. נטענת טענת רכישה של מספר חלקות (לא ברור היכן הן) לא הוגשה בקשה לרישום ראשון.

הגוף שהקצה את הקרקע: אין.

סטאטוס תכנוני: אין.

תחום שיפוט: אין

מספר תושבים: 25 משפחות.

סוג הבנייה: 43 יבלים, מספר מבני קבע, 6 מכולות, 2 סככות חקלאיות, מבנה טרומי לגן ילדים, מכון חליבה ופיסטור, חדר בטחון, עבודות גידור, מגרש משחקים, יקב, 3 מבני ציבור, 2 מכלי מים, מגדל מים, עמדת שמירה.

הגוף מממן ההקמה: משרד הבינוי והשיכון שילם עבור הקמת תשתיות סכום של 2,160,000 ₪.

חיבור חשמל: אושר חיבור חשמל למקום

חיבור מים: לפי דווח מקורות – ככל הנראה "מושכים" מים מעופרה.

(ראו: טליה ששון "חוות דעת (ביניים) בנושא מאחזים בלתי מורשים", מארס 2005; הדגשות הוספו)

23. ממשלת ישראל קיבלה ביום 13.3.05 את החלטה 3376 המאמצת את הדו"ח והמלצותיו ומורה לצוות שרים לבחון דרכים לישומו.

24. העמודים הרלבנטיים מהדו"ח ששון ומהנספח לו מצ"ב לכתב התביעה ומסומנים כנספח ב'. יצוין, כי הפרטים בדו"ח מתייחסים לעת עריכתו, שנת 2005, ואילו הפרטים העובדתיים בכתב התביעה מתייחסים למצב הנוכחי.

25. עמונה, אם-כן, הינו מאחז בלתי חוקי הקיים זה למעלה משלוש עשרה שנים, שגורמים בנתבעת סייעו להקמתו בכספי-עתק ובחיבורים לתשתיות ובנוסף באי-עשיית דבר אפקטיבי כלשהו למנוע את גזל האדמה ואת פריצת החוק המאסיבית שנובעת מהקמתו, ואף סייעו למפרי

החוק לממש את מטרתם העבריינית. כלומר, הנתבעת אחראית למצב שנוצר הן במעשיה והן במחדליה.

26. התובעים אף יטענו כי בשיקולים המקצועיים הנוגעים לאכיפת החוק במקרה דנן, נשתרבבו שיקולים פוליטיים שהינם שיקולים זרים ואף מסוכנים; שמעשי ומחדלי הנתבעת נבעו מאינטרסים ולחצים של גורמים פוליטיים. מניעים אלה מגבירים את חומרת המעשים והמחדלים נשוא התביעה וזו היא אחת הסיבות שבית המשפט הנכבד יתבקש לפסוק פיצויים עונשיים במקרה זה.

27. כפי שנראה, שותפות להפרת חוק זו ממשיכה גם בימים אלו ממש, עת הנתבעת נמנעת מלבצע את חובתה כלפי התובעים ולפנות את המבנים המוצבים במאחז ולאפשר לתובעים גישה לאדמותיהם.

II – העתירות לבית המשפט העליון

28. כידוע, המאחז עמונה כבר ידע הליכים משפטיים. עוד בשנת 2005 הוגשה עתירה לבית המשפט הגבוה לצדק שבה נתבקש צו שיחייב את הנתבעת לממש צווי הריסה אשר הוצאו לתשעה מבני קבע במאחז הבלתי חוקי. המדובר בבג"ץ 6357/05, **תנועת שלום עכשיו ואח' נגד שר הביטחון ואח'** (להלן: "עתירת תשעה מבני הקבע", העתירה נמחקה בסופו של דבר, זאת על סמך התחייבות המדינה כי בדעתה ליישם את צווי ההריסה הסופיים שהוצאו לתשעת המבנים עד לתום חודש ינואר 2006). הח"מ, עו"ד ספרד, ייצג את התובעים בעתירה זו.

29. בהודעה מטעם המדינה לקראת הדיון שהתקיים בעתירה בבג"ץ 6357/05 בחודש ינואר 2006 (להלן: "ההודעה"), אישרה המדינה, בין היתר, את הדברים הבאים:

- כי המאחז הינו **בלתי מורשה** וכי הוקם על **אדמות פרטיות שלא כדין** (פסקאות 5-6 להודעה).

- כי עוד בשנת 2000 התגלו עבודות בנייה בלתי חוקיות במאחז, **ונגדם הוצאו צווי הפסקת עבודות ולבסוף צווי הריסה סופיים**, וכן כי העבודות במאחז נמשכו בניגוד להחלטות מפורשות של וועדות המשנה לפיקוח (פסקאות 7-17 להודעה).

ההודעה מטעם המדינה בעתירה בבג"ץ 6357/05, כפי שהוגשה ביום 17/1/2006 מצ"ב לכתב העתירה ומסומנת **כנספח ג'**.

התובעים יבקשו לראות בהודעה זו מטעם הנתבעת כהודאת בעל דין, לכל דבר ועניין, בנוגע למעמד המשפטי של המאחז ולמעמד המשפטי של האדמות עליו הוא ניצב.

30. כאמור, העתירה בבג"ץ 6357/05 נמחקה, לאור התחייבות המשיבים בפני בית המשפט לממש את צווי הריסה, התחייבות אשר אכן קויימה. טרם קיום התחייבות זו, הגישו חלק

מתושבי המאחז, שטענו כי רכשו בכסף את הבתים נשוא צווי ההריסה, וכן גופים אחרים בעלי עניין, שתי עתירות לבית המשפט העליון, בניסיון למנוע את מימוש צווי ההריסה.

31. בעתירה הראשונה, בג"ץ 851/06, **עמונה אגודה שיתופית חקלאית להתשיבות קהילתית בע"מ ואח' נגד שר הביטחון ואח'** [29.1.2006], ביקשו העותרים מבית המשפט הנכבד להורות על אי-ביצוע צווי ההריסה, וזאת על מנת לאפשר להם לנסות להכשיר את הבנייה באזור. העתירה השנייה, בג"ץ 1019/06, **המועצה האזורית מטה בנימין ואח' נגד ממלא מקום רה"מ ואח'** [1.2.2006] ביקשה אף היא לדחות את ביצוע הצווים הנ"ל וזאת לאור הצעות כביכול לפינוי עצמי של המבנים ללא צורך בהריסתם על ידי גורמי ממשל. יוער, כי שתי העתירות הינן פועל יוצא של עתירת תשעה מבני הקבע שביקשה לממש את צווי ההריסה.

32. שתי העתירות נדחו. בעתירה הראשונה בבג"ץ 851/06 **קבע בית המשפט הנכבד כי המאחז עמונה הינו מאחז בלתי מורשה אשר הוקם על מקרקעין מוסדרים ובעלות פרטית** (ראו פסקה 2 לפסק דינו של המשנה לנשיא (בדימוי) מ' חשין). עוד נקבע כי טענות הרכישה של הקרקע על ידי ישראלים כביכול הושמעו בהזדמנויות שונות במסגרת הליכים פרוצדוראליים שונים אינן מבוססות (בלשון המעטה), וכי טענות אלו מעולם לא זכו להיתמך בהוכחות כלשהן, חרף ההזדמנויות שהיו לפולשים להציג בפני האינסטנציות השונות.

פסק הדין מצ"ב ומסומן **כנספח ד'**.

33. גם בפסק-הדין בעתירה השנייה, בג"ץ 1019/06, נכללו קביעות ברורות לגבי מעמד הקרקע ואופן הקמתו, ראו דבריה של כבי' השופטת פרוקצ'יה:

"12. דרך התנהלותם של מחזיקי המיבנים בעמונה תחילתה והמשכה במעשים בלתי חוקיים. ההאחזות בקרקע פרטית ובנייה עליה בלא היתרי בנייה שקולה כפגיעה ישירה בזכויות בעלי קנין בקרקע מצד אחד, והיא מהווה, בה בעת, פעולה הסותרת את עיקרי דיני התכנון והבנייה, מצד שני. מעשי אי החוקיות התעצמו בפעולות מתמשכות של הפרת צווי הפסקת עבודה שניתנו כנגד המחזיקים במהלך השלבים השונים של הארועים. הפרות אלה גברו כאשר לאחר מתן אורכות רבות הוציאה הועדה המוסמכת צווי הריסה כנגד המיבנים ואיפשרה למחזיקים לבצע את ההריסה בעצמם אך הם לא שעו לכך. " (שם, פסקה 12 לפסק דינה של השופטת פרוקצ'יה; הדגשות הוספו, מ.ס., ש.ז.).

פסק הדין בבג"ץ 1019/06 מצ"ב לעתירה זו ומסומן **כנספח ה'**.

34. הדברים הללו, נכונים שבעתיים בכל הנוגע לשאר המבנים שעדיין ניצבים במאחז גם כיום, שנים לאחר הקמת המאחז הבלתי חוקי. הנתבעת לא נקפה אצבע כדי להסיר את הבנייה הבלתי חוקית מאדמות התובעים, למרות ידיעתה את המצב המשפטי של המאחז ושל הקרקעות עליו הוא ניצב. בשל כך אחראית הנתבעת, בשל מחדליה, לכל הנזקים שנגרמו לתובעים ולבעלי האדמות האחרים שהושפעו מהקמת המאחז.

35. הנה כי-כן – אין ויכוח על העובדות ועל המצב המשפטי של המאחז ושל האדמות עליה הוא הוקם. התובעים יבקשו לראות בהצהרות פרקליטות המדינה בתגובותיה לבית המשפט העליון בעתירות השונות כ"הודאת בעל דין" בכל הנוגע לעניינים העולים מכתב התביעה.

36. התובעים כולם, המתינו במשך שנים שהמשיבים יבצעו את המוטל עליהם ויביאו לאכיפת הדין עם הפולשים לאדמתם, לכל הפחות באמצעות פינויים; שיסירו את הגידורים אשר מונעים מהתובעים גישה לאדמותיהם ועיבודה; שיהרסו את המבנים הלא חוקיים שהוצבו עליה.

37. לרגע קצר, בחודש ינואר 2006 (וגם זאת כזכור אך ורק בעקבות עתירה שהוגשה בנושא), היה נדמה כאילו הנתבעת נכונה לאכוף את הדין באזור. בעקבות מימוש צווי ההריסה שהוצאו ל-9 מבנים (מתוך כשישים מבנים הניצבים במאחז), נתעוררה תקווה אצל שאכיפת החוק היא ערך עבור הנתבעת, כי הנה הנתבעת נכונה לממש את חובותיה ולהשיב לתובעים ולבני משפחתם את החזקה בפועל על אדמותיהם ואת הגישה אליה.

38. מה רבה הייתה אכזבתם של התובעים לגלות, כי לפעולה היחידנית של הנתבעת לא היה כל המשך. כי, למעשה הריסת תשעת בתי עמונה הייתה תרגיל ביחסי ציבור שנועד להשקיט את הקולות הקוראים לפינוי מאחזים; כי מאז לא נקפה הנתבעת ולו בראשית צעד על מנת להביא לאכיפת הדין כלפי מבני המאחז והפולשים המצויים בו; וכי זכויותיהם הקנייניות של התובעים וחבריהם אינם נחשבים בעיניה; כי היא מוכנה להתנער ולהתפרק בפועל לחלוטין מחובותיה. התנערות זו של הנתבעת מחובותיה, וכפועל יוצא – הפרתן - גרמה לתובעים נזקים שונים שיפורטו להלן.

39. מכאן תביעה זו.

ד. נזקי התובעים

40. כתוצאה מבניית המאחז ואי-פינויו, סבלו וסובלים התובעים מנזקים רבים, חלקם ממוניים וחלקם אינם ממוניים.

41. היות ומעשי ומחדלי הנתבעת טרם הסתיימו, הרי שהתובעים שומרים על זכותם לעדכן את רשימת נזקיהם במהלך ניהול התיק.

I. נזקים ממוניים:

42. אי-פינוי הפולשים ואי-הריסת המבנים שנבנו על אדמתם, מנע ומונע מהתובעים לעשות שימוש בקרקע. התובעים מעריכים את שווי אבדן הכנסה שנגרם להם בשל מניעת השימוש בקרקע בכ- 900,000 ₪.

43. שווי השימוש שנעשה ע"י הפולשים בקרקע (לצורך מגורים) מוערך אף הוא ע"י התובעים במיליוני שקלים חדשים. עם-זאת ומטעמים מצפוניים-אידיאולוגיים, החליטו התובעים שלא לתבוע בראש נזק זה שכן אין הם מעוניינים להרויח ולו שקל אחד ממגורי הגזלנים באדמתם.

II. נזקים בלתי ממוניים :

44. התובעים סבלו וסובלים מפגיעה חמורה בכבודם כבני אדם הזכאים להגנת הרשויות, עת גורמי הנתבעת השונים "צפצפו" לחלוטין עליהם ועל זכויותיהם. זאת ועוד: התובעים סבלו וסובלים מאפליה חמורה נגדם שהרי קל לשער מה הייתה תגובת הרשויות אילו היו התובעים פולשים לבתי ההתנחלות הבלתי חוקית הסמוכה "עפרה" ומתיישבים בה (ונעיר כי ההתנחלות "עפרה" יושבת ברובה העצום על אדמה פרטית פלסטינית).

45. התובעים, אם-כן, קיבלו יחס השמור לבני קסטה נמוכה חסרי מעמד וזכויות. בכך נפגעו זכויותיהם לכבוד ולשוויון, הם נאלצו ונאלצים לצפות יום-יום באדמתם הגזולה כאשר הפולשים אליה נהנים מהגנת הצבא ותמיכת הממסד. אלה יוצרים מסכת של השפלות וכאב וסבל מתמשכים, הנעשית תוך כדי הפרה בוטה של חובות הנתבעת על אורגניה כלפי התובעים.

ה. עילות התביעה

46. התובעים יטענו כי במעשיה ובמחדליה המתוארים לעיל הנתבעת ביצעה כלפי התובעים מספר עוולות שגרמו לנזקים שתוארו לעיל ושמזכות אותם בסעדים שיפורטו בהמשך.

I-הפרת חובה חקוקה

47. התובעים יטענו כי במעשיה ובמחדליה המתוארים לעיל הנתבעת ביצעה כלפי התובעים עוולה של הפרת חובה חקוקה כאשר החובה החקוקה שהופרה היא כל אחד מאלה:

1. תקנה 43 לתקנות הנספחות לאמנת האג הרביעית משנת 1907 (להלן: "תקנות האג");
2. תקנה 46 לתקנות האג;
3. סעיף 27 לאמנת ג'נבה הרביעית בדבר הגנה על אזרחים בעת לחימה משנת 1949 (להלן: "אמנת ג'נבה");
4. סעיף 53 לאמנת ג'נבה;
5. סעיף 38 לחוק תכנון ערים כפרים ובניינים מס' 79 לשנת 1966;

6. סעיף 7 למנשר בדבר סדרי השלטון והמשפט (יהודה והשומרון) (מס' 2), תשכ"ז – 1967 (פורסם בקמצי"מ מס' 1, עמ' 3);

7. סעיפים 2,3,4,5 ו-11 לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו;

48. הנתבעים כולם הפרו את חובותיהם על פי המשפט הביני"ל ההומניטארי כלפי הנתבעים:

"חובתו של המפקד הצבאי על פי הכלל הבסיסי היא כפולה. ראשית, עליו להימנע מפעולות אשר פוגעות בתושבים המקומיים. זוהי חובתו ה"שלישית"; שנית, עליו לעשות פעולות הנדרשות כדין המבטיחות כי התושבים המקומיים לא יפגעו. זו חובתו ה"חיובית"

(בג"צ 4764/04 - רופאים לזכויות אדם ואח' נ' מפקד כוחות צה"ל בעזה, פ"ד נח(5), 385, עמ' 393-394).

II – רשלנות

49. התובעים יטענו כי במעשיה ובמחדליה המתוארים לעיל הנתבעת ביצעה כלפי התובעים גם עוולה של רשלנות.

50. במעשיהם ובמחדליהם הנמשכים אף בימים אלו של גורמי הנתבעת השונים האמונים על אכיפת החוק – פעלה הנתבעת שלא כגוף אכיפת חוק סביר תוך הפרת חובות זהירות מושגות וקנקרטיות כלפי התובעים.

III – עוולה חוקתית

51. התובעים יטענו כי במעשיה ובמחדליה המתוארים לעיל הנתבעת ביצעה כלפי התובעים גם עוולה חוקתית בשל הפרת זכותם לכבוד, לשוויון ולקניין.

52. אכן, העוולה החוקתית חופפת בענייננו את עוולת הפרת החובה החקוקה כאשר החובה החקוקה היא חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו. עם זאת המדובר בעוולה עצמאית ועל-כן היא מצויינת בכתב תביעה זה בנפרד.

III – הסגת גבול

53. התובעים יטענו כי במעשיה ובמחדליה המתוארים לעיל הנתבעת ביצעה כלפי התובעים עוולה של הסגת גבול. התובעים אף יטענו כי בעניין זה יש היפוך של נטל הראיה כקבוע בסעיף 30 לפקודת הנוזיקין [נוסח חדש].

ו . הסעד המבוקש

54. לאור כל האמור לעיל, יתבקש בית המשפט הנכבד לחייב את הנתבעת בסעדים הבאים :

(א) פיצוי כספי בגין אבדן הכנסה בסך 900,000 ש"ח ;

(ב) פיצוי כספי בגין הנזקים הבלתי ממוניים בסך 50,000 ש"ח
עבור כל תובע עבור כל שנה בשבע השנים האחרונות, סך הכל
2,450,000 ש"ח ;

(ג) פיצויים עונשיים בגובה שיקבע ע"י בית המשפט הנכבד ;

55. משיקולי אגרה בלבד מעמידים התובעים את תביעתם על סכום כולל של 1,500,000 ש"ח.

56. בשל העובדה כי העוולות הנטענות עדיין נמשכות, שומרים התובעים על זכותם לעדכן את הסכומים ולשנות את סכום התביעה.

ה . סוף דבר

57. לאור כל האמור לעיל, מתבקש בית המשפט הנכבד לזמן את הנתבעת לדון ולחייבה בפסק-דין סופי :

(א) לשלם לתובעים את סכום התביעה בתוספת ריבית והצמדה מיום יצירת החיוב ועד למועד התשלום בפועל ;

(ב) לחייב את הנתבעת בהוצאות המשפט של הנתבעים ובשכר-טירחת עו"ד בתוספת ריבית ומע"מ כחוק ;

58. לבית-משפט הנכבד סמכות עניינית, מקומית ובינלאומית לדון בתביעה זו, בין היתר בשל סכום התביעה ובשל העובדה שהנתבעת היא מדינת ישראל.

תאריך : 31.12.2008

אבישר לב, עו"ד

שלומי זכריה, עו"ד

מיכאל ספרד, עו"ד

ב"כ התובעים